ärrapärrinud enne, kui nemmad ni kaugele ollekſid jõudnud ja tundſid tõeste kahjo.

Wanna Ado ellas kaua weel ja näggi rõmuga ommad lapſelapſed ja ſai neiſt ſurmani armastud ja auustud.

Kül ilma peal on mõnda nähtud,
Mis Jummal teeb, on hästi tehtud:
Kui kõik ma-ilm ſind ärra neab,
Kül Jummal ſedda aega teab,
Mil tunnil — ſõbber! uſo mind —
Ta tulleb häddaſt peäſtma ſind!
Kül Jurri ſüdda wallus lõhkus
Ja Leno ſüdda lootes õhkus,
Siis näggi Jummal nende hädda
Ja parrandas ka warſi ſedda: —
Kes Loja peäle kindlaſt lodab
Ja temma armuſt abbi ootab,
Sell' käsſi ilmas hästi käib
Ja teiſt ka weel aita woib. —
Kes omma tarkuſt, warra kidab
Ja teiſel' waeſuſt ette heidab,
Se omma uhke mele ſees
Nääb wimaks waeſuſt, ſilma-wees!
Ja enne, kui ta põrab weel
On ello-kord taal otſateel,
Seſt Jummal on ta ello näind,
Kuis temma elland, mis ta teind,
Ja ſedda mõda ſaab ſiis ka
Ta palk ſeäl üks kord ollema!

Kentſakas pettus.

Ühhes küllaläbhedal kõrtſis istuſid ühhel päwal kolm meeſt, üks lihhonik liñnaſt, üks juut ja kõrtsmik iſſi; wimane lükkas tännades neid haljaid hõbberublaſid kasti, mis lihhonik praego letti peale wälja lugges. Lihhonik püstis rahhapunga jälle tasko, lõppetas omma wiimſe klaſi õllut ja läkſid kõrtsmehhega mõllemad ukſeſt wälja; ſiin ſai juſt üks illus ſuur wassikas wankre peale pandud mis ta kõrtsmiko käeſt oſtnud olli, istus wankre nukka peale, laksutas piitſa ja laskis sõita. Juut istus wagguſi letti äres kunni perremees ühhe kelmiliſe näoga tuppa astus ja üt-